

Въ 12 часа нашитѣ батареи заеха позиція на източния изходъ на дефилето — югоизточно отъ завладѣнитѣ височини.

И така, най-силниятъ и най-добре укрепениятъ лѣвъ участъкъ отъ Криволашката позиція, който бранѣше прохода Щипъ — Криволакъ, бѣ завладѣнъ отъ полка. Но героитѣ Сливенци трѣбваше по-после да атакуватъ втори и трети пжтъ същата позиція и да дадатъ излишни, свидни и скжпи жертви. Правителството заповѣда да се спратъ военнитѣ действия. Генералъ Савовъ бѣ смѣненъ и на негово мѣсто бѣ назначенъ командуващиятъ III армия генералъ Р. Димитриевъ. Въ изпълнение разпорежданията на правителството започнатитѣ съ такъвъ успѣхъ военни действия отъ наша страна бѣха прекратени.

Въ 14 часа, на позицията, командирътъ на бригадата получи заповѣдъ отъ командуващия IV армия, че военнитѣ действия се прекратяватъ; 11 и Сливенски полкъ да се съсредоточи при Софиларъ. На запитването отъ полка, дали и какви части ще се оставятъ на заетата позиція, бригадниятъ командиръ отговори, че при наличността на заповѣдъ отъ армията за съсредоточението на полка при Софиларъ не трѣбва да се оставятъ на позицията никакви части.

Къмъ 16 часа командирътъ на полка полковникъ Поповъ заповѣда оттеглянето и съсредоточението на полка при Софиларъ. По този начинъ завладѣниятъ и образцово укрепенъ отъ сърбитѣ проходъ бѣ доброволно напустнатъ предъ носа на противника.

Дружинитѣ се събраха и съ свити сърдца борцитѣ трѣгнаха по шосето Криволакъ — Щипъ къмъ Софиларъ, гдето пристигнаха къмъ 18 часа и се разположиха на станъ при селото безъ всѣкакви мѣрки за охрана. Капнали отъ умора отъ 24 часово движение и бой, войницитѣ се натъркаляха по земята, едни да спятъ, а други да се преобуватъ. Всички бѣха като слисани.

Радостта, оная непринудена шеговитостъ, която не напушаше никога този храбъръ полкъ, нито презъ страшнитѣ походи презъ Странджа планина, нито презъ усиления маршъ къмъ Бунаръ-Хисаръ, нито презъ холернитѣ дни при Тарфа, нито предъ гжститѣ и убийствени мъгли при Деркосъ, сега като че ли бѣ угаснала.

Безмълвно размѣняха старитѣ войници погледитѣ си. Една тжга бѣ израстнала въ душитѣ на всички. „Жетва приближава. Какво става сега къмъ нашия роденъ край?“ се питаха шепнешкомъ войницитѣ.

Още съ пристигането на челната частъ въ Софиларъ командирътъ на бригадата получи телеграма отъ командуващия IV армия: „Полкътъ незабавно да се отправи за с. Лепопелци въ разпореждане на началника на 7-а дивизия“.

Военнитѣ действия отъ наша страна бѣха прекратени, но сърбитѣ използваха това положение и, когато 7-а дивизия почиваше, сърбитѣ по единъ подълъ начинъ я нападнаха и дивизията бѣше принудена да отстжпи. Това предизвика оттеглянето на дѣсния флангъ на 8-а дивизия, а впоследствие по заповѣдъ и цѣлата 8-а дивизия се оттегли на лѣвия брѣгъ на Брѣгалница, на старитѣ си позиции.